

Forespørgeren (Løje): Jeg takker den højtærede Justitsminister for Besvarelsen af det Spørgsmaal, jeg har stillet, selv om jeg desværre maa tilføje, at Svaret vist ikke er egnet til at berolige den Folkestemning, der nu stærkere end nogen Sinde kræver, at Lovgivningsmagten tager disse Spørgsmaal op til en indgaaende og yderst alvorlig Overvejelse. Det skulde dog nødvendig komme dertil, at fredelige Samfundsmedlemmer ser sig nødsaget til i større Udstrækning at benytte Voldsmidler for at beskytte deres Børn og Hustruer og deres Hjem mod de nævnte Voldsforbrydere; men den Mentalitet, der i stigende Grad gør sig gældende, vidner i høj Grad om, at der er en alvorlig Fare i saa Henseende.

Jeg skal ganske kort pege paa enkelte Foreteelser, som mere end mange Ord vidner om, at det er rigtigt, hvad jeg her nævner. Jeg skal tillade mig at henvise til de stærke Ord og Trusler, der med kort Tids Mellemlid rum fremsættes af alvorlige Mænd, der trods den Risiko, de udsætter sig for, truer med alle til Raadighed staaende Midler at værges deres Hjem mod Voldsmænd. Jeg behøver ikke at sige ret mange Ord om den meget omtalte Grenaa-Sag, der er en af dem, der har sat Sindene meget stærkt i Bevægelse, og hvor en Præst har udtalt saa stærke Ord, at man egentlig maa forbavses, naar man hører dem, men naar man kender den Mentalitet, der hersker paa disse Egne, vil man ikke forbavses i samme Grad, for den er naturligvis i høj Grad en Betingelse for, at den paagældende Præst har kunnet føle sig støttet, saaledes som Tilfældet har været, af den almindelige Folkestemning. Jeg skal ligeledes pege paa det Fænomen, at en Del Mænd, jeg tror, det var i Vestsjælland, offentlig fremsatte en Udtalelse om, at de vilde uskadeliggøre alle de Personer, der ved Nattetid søgte at nærme sig deres Ejendomme, søgte at forulempe deres Børn, søgte at forulempe deres Hjem, og jeg skal endvidere henvise til den meget omtalte Sag i Vallø By ved Køge, hvor der i lang Tid, gennem flere Aar, stadig er begaaet Indbrud, formentlig af samme Person, og i den samme Ejendom, og hvor man stillede sig paa Vagt over for den paagældende Forbryder og skød et skarpt Skud mod ham. Ja, jeg har endogsaa i de sidste Dage i et Regeringen nærstaaende Organ, som jeg mener maa være nogenlunde velunderrettet, set hævdet, at den paagældende efter Politiets Mening skal ligge død paa Grund af sine Saar et eller andet Sted ude i de store Skove i Midt- eller Østsjælland. Det maa dog i Virkeligheden i

høj Grad virke foruroligende over for Lovgivningsmyndighederne, over for Retsmyndighederne, at man er inde i en saadan Tilstand, at Folk finder det formaalstjenligt og nødvendigt selv at gribe ind, fordi Retsbeskyttelsen ikke er tilstrækkelig effektiv.

Der er maaske især Grund til at nævne en ligeledes ret omtalt Sag fra Lystrup i Østsjælland. Gaardens Ejer, Grev Moltke, holdt ca. en halv Time med et skarpladt Gevær en farlig Indbrudstøv i Skak, saaledes at han kunde blive paagrebet. Jeg skal ganske kort beskæftige mig med dette, fordi jeg synes, der i denne Sag er Momenter, som i høj Grad beviser den paagældende Forbryders hele Indstilling, hele Psykologi, hele Forhold til vort Retsvæsen, foruden at Begivenheden naturligvis er et klart Udtryk for, hvorledes en praktisk og modig Mand i en Fart ordner saadan en Affære. Denne Herre, jeg mener altsaa Tyven, havde tidligere skudt paa Politiet. Han havde endvidere, efter hvad der er meddelt, ved en Lejlighed skudt ind gennem Vinduet i Lokaler, hvor der kort forinden havde været Mennesker; han var altsaa ikke særlig bange, naar det gjaldt andre Menneskers Liv og Førlighed, men da det gjaldt hans eget Skind, blev Situationen en helt anden. I den Tid, han var under Grev Moltkes effektive Tilsyn, bad han med Angstens Sved perlende paa sin Pande: De maa ikke skyde, De maa ikke skyde! Og først da Politiet fik ham under Behandling, kom han nogenlunde til sig selv igen; da vidste han, at han havde Loven paa sin Side; han benyttede sig naturligvis af sigtedes Ret til at nægte at udtale sig, han blev naturligvis af Forhørsdommeren gjort opmærksom paa, at han ikke behøvede at udtale sig, hvis det ikke passede ham. Det benyttede han sig af, han sad og smilede under hele Forhøret, hvis man kan tro Bladmeddelelserne. Her var det pludselig Forbryderen, der var blevet den stærkeste, og det gav ham naturligvis hans gode Humør tilbage, og set med den Herres Øjne var der saamænd heller ikke Grund til at være særlig nedslaaet; han kunde se roligt paa hele Sagens Udvikling; det værste, der kunde ske for ham, var, at det Ophold paa et af Statens hyggelige Pensionater, som paa Forhaand var ham nogenlunde sikkert, kunde blive noget forlænget; men deri var der ikke nogen stor Ulykke set med hans Øjne. Jeg synes, det er et typisk Eksempel, som Politiet sikkert kunde supplere med talrige andre i lignende Retning. Den paagældende Forbryder, der ikke tog i Betragtning at udsætte andres Liv for Fare,